

Les mans buides

ANNA CASTILLO, metgessa de l'Hospital de Sant Joan de Déu.

---

*“Les mans ben buides, això esperes Tu de mi,
i em demanes deixar-ho tot als teus peus
fins que ja no tingui, ja no tingui res;
i així Tu puguis entrar, i omplir-me fins a vessar”.*

La lletra d'aquesta cançó acompanya el meu despertar en la fe, el meu intent per despertar-me a la vida.

Amb les mans ben buides...

... i un immens neguit al cor, vaig rebre a Madrid, la plaça per fer la residència de Ginecologia i Obstetrícia a Sant Joan de Déu.

Així, iniciava un camí que feia anys s'havia començat a insinuar.

Recordo que quan encara voltava per l'escola com una baldufa, i començava a somniar què volia ser de gran, m'imaginava periodista. Mai oblidaré però, la visita a un mossèn malalt que era un parent llunyà de la família de la mare. No sé què va passar... però en tornar cap a casa, tenia la certesa que només volia fer de metge.

Estudiar medicina va ser un primer tast del misteri de la vida.

La possibilitat de meravellar-me constantment amb la complexitat del cos humà, amb la seva increïble bellesa. Un primer contacte amb l'extraordinària fragilitat, intensitat, força i du-

resa de la vida humana. Una primera aproximació a la malaltia, la mort, el patiment silent del qui vetlla i acompanya. Al coratge, l'esperança i la serenitat de tantes persones hospitalitzades...

Meravellar-me constantment amb la complexitat del cos humà.

Van ser sis anys ben fecunds, de desgavell personal. Un munt de preguntes sense resposta, la fam i la set per trobar un pal de paller que em donés sentit a la vida, l'esforç i les primeres renúncies per destinar hores a l'estudi...

Va ser el punt de partida d'amistats que sempre m'ajudaran a créixer, i de la troballa més important de la vida: la relació personal amb Déu a través de la pregària i la seva encarnació constant en el nostre dia a dia.

De mica en mica i en començar a aprendre a rellegir la vida, descobreixo i agraeixo com Déu ens estima entrançablement. Ara començo a entreveure

la seva pedagogia infinitament amorosa i respectuosa, amb la que ens va parlant i formant. Em meravella la seva capacitat d'estimar, de generar vida i llibertat en nosaltres.

Com ens mima i respecta!

A poc a poc i molt de mica en mica... es va deixant sentir; es va deixant estimar.

Sense forçar mai... convidant i esperant, sempre.

L'inici de la meva recerca va ser plenament dirigit per la necessitat d'afilar la raó. Havia de convèncer el meu enteniment que creure en Déu és raonable i no una fantasia. L'eix vertebrador del meu ésser, no podia ser quelcom imaginari i irreal. No volia abonar-me a una fe cega i imposada, a una religió basada en una pila de rituals i prescripcions sense sentit.

L'eix vertebrador del meu ésser, no podia ser quelcom imaginari i irreal.

No va ser fins un xic més tard, que el cap va començar a deixar pas al cor: a Sant Boi, poques paraules i molta vivència...

Experiència que sedimenta i pot arrelar amb més força, quan tens la sort de tenir al costat una fantàstica germana hospitalària.

I a la fi... l'estrena dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi, amb l'acompanyament d'un home de Déu extraordinari.

I a partir d'aquí... la trobada amb la pregària. L'inici del diàleg amb Jesús. El desvetllament al MISTERI més inimaginable i atractiu.

La crida, la missió, el descobrir-me no-res, el perill de fer una caricatura de Déu, d'instrumentalitzar la pregària i l'Evangelí a la meua mida i comoditat, la vergonya i incapacitat d'esdevenir testimoni, el repte de seguir Jesús i estimar els germans com ell va fer-ho...

Això esperes Tu de mi

És aquesta relació d'AMOR EXTREM que ens salva i allibera, la Bona Notícia que sento que Tu em convides a aprofundir i encarnar en el meu petit dia a dia.

I és que la trobada amb Tu, cada dia és nova, dinàmica, suggerent, inesperada...

Ets i m'esperes a casa i en la família, en els primers raigs de sol que em desperten mentre vaig cap a la feina, en una trucada, en els companys de feina, en el cansament de la jornada, en un part o una cesària, en les visites fetes amb pressa, en la certesa de no saber-ne més, en la incapacitat de donar respostes, en una rialla, en el primer plor de cada nova vida...

Ets i m'esperes en la poca estona que sovint puc destinar a la pregària (amb son i distraccions de tota mena!), en el grup de la parròquia on compartim Evangelí i set de vida, en l'Eucaristia, en cada trobada i conversa fraterna, en tots els dons que m'ofereixes.

Sí, ets VIU! Present al món, en els altres, i en mi mateixa. Però... no en tinc prou d'anhelar trobar-te intensament viu entre nosaltres! Necessito reconèixer-te i aprendre a estimar-ho tot en Tu!

Com diu Pere Casaldàliga, necessitem experimentar que "Tu ens eixam-ples el cor en cercles concèntrics"

Pare... ajuda'ns a mirar i remirar Jesús. A contemplar i romandre en les seves actituds, la seva vida, els seus silencis i paraules, en la seva manera d'entregar-se als altres... que tendim a deixar-nos revestir de cap a peus pel goig del seu Esperit!

I em demanes deixar-ho tot als teus peus

Tendir a seguir-te amb abandó i confiança. Sempre tendir...

Desaferrar-me dels petits déus que m'encadenen, amb paciència i perseverança. Caiem i deixant que m'aixequis una vegada rera l'altra.

Em convides al despreniment, a la llibertat i a la docilitat d'esperit que pot dir sí a la Teva voluntat insertada en una realitat que no sempre és fàcil i senzilla. Una voluntat que tot sovint em desconcerta per paradoxal i insospitada... que sempre em proposa un grau més d'alegria i descentrament.

Aquest primer any de residència a l'hospital, ha estat un constant bombardeig d'experiències noves que m'han fet trontollar.

Començar a assumir responsabilitats, prendre decisions, intentar encaixar en una pila de noves relacions

amb els companys de l'hospital, tocar de ben a prop alegries intenses i dramemes palpables.

Participar i acompanyar en el naixement de tantes noves vides, però alhora en la pèrdua de moltes gestacions i il·lusions iniciades.

Amb perplexitat i incapaç de trobar resposta, observo molts abusos i maltractaments de tota mena, relacions de parella que ja estan trencades a la mateixa sala de parts, morts neonatals o prenats inexplicables...I alhora, la felicitat extrema de famílies que han lluitat molt i que encomanen alegria.

Tot el viscut, ho saps... intento deixar-ho als teus peus. Tu redreçaràs les meves passes vacil·lants i erràtiques.

Fins que ja no tingui, ja no tingui res...

Que n'és de difícil despullar-se i esdevenir pobre en esperit!

Per a tots, la vida és la millor escola per anar-ne aprenent. El món laboral, ple de les seves exigències, competitivitat, autosuficiència, ganes de brillar en aparença i afany de grandesa, contradiu frontalment l'actitud d'infant evangèlic.

Ara mateix, la pobresa se'm manifesta en l'intent de viure amb alegria i agraïment les guàrdies, les hores de poca son i la densitat de les moltes experiències passades.

Acceptar la impossibilitat de fer gaires activitats lluny de la feina i viure en un ambient on encara no goso expressar obertament i sense manies, l'alegria que trobo en Jesús i el seu missatge.

“Contra la impaciència, disponibilitat.

Contra la susceptibilitat, la pobresa de la humilitat.

Contra l’agressivitat, confiança.

Contra l’angoixa, gratuïtat.”

I així Tu puguis entrar i omplir-me fins a vessar!

Si bé tots passem temporades de crisi, de prova, de desert, d’incomprensió, de neguit, d’incertesa, d’enuig o de més sequedat en la pregària...

... el Teu Amor perdura i es manifesta.

Són moltes les persones que ens regales en anar fent camí, i ens manifesten el Teu Amor boig.

És fantàstic poder descobrir la força de la comú-unió entre germans, i experimentar aleshores, com ve a nosaltres el teu Regne!

Gràcies Pare perquè ens parles en el petit evangeli personal de la nostra vida, i a través de moltes paraules de la Bíblia que ens poden omplir de llum i esperança!

-“Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l’Escriptura: *Del seu interior brollaran rius d’aigua viva.*”

Senyor, dóna’ns aigua d’aquesta! Així no tindrem més set!

Descobrir la força de la comú-unió entre germans.